

Persbericht

Inschrijving van de grote Waalse mijnsites op de Werelderfgoedlijst

De minister belast met het Waalse Erfgoed Carlo DI ANTONIO kondigt u met plezier de **erkenning als werelderfgoed** aan door het Commissie voor het Werelderfgoed van UNESCO die momenteel samenkomt in Sint-Petersburg in het kader van haar 36e sessie.

Le Grand-Hornu, Bois-du-Luc, Le Bois du Cazier en Blegny-Mine prijken voortaan als één geheel naast tal van andere Waalse bezienswaardigheden die al een plaatsje op deze prestigieuze lijst wisten te veroveren (de scheepsliften in het Canal du Centre, de Waalse klokkentorens, de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Doornik en de neolithische vuursteenmijnen van Spiennes).

De vier sites vullen elkaar perfect aan en vormen een coherent geheel dat hun gezamenlijke inschrijving rechtvaardigt. Deze inschrijving vormt, tot groot genoegen van minister Carlo DI ANTONIO, een erkenning van de geschiedenis, de diversiteit en de rijkdom van de grote Waalse mijnsites en het Waalse mijnpatrimonium in het algemeen.

Met deze erkenning plukt men de vruchten van de constructieve samenwerking die de acteurs uit de vier mijnsites de hele kandidatuur lang, in synergie met Wallonië, aan de dag legden. Ze vormt evenwel niet meer dan een etappe, een uitdaging, in het streven naar het behoud en de herwaardering van de sitebeheerders en alle bij de erkende zones betrokken spelers en instellingen.

Voor minister Carlo DI ANTONIO biedt deze inschrijving een gedroomde kans voor de patrimoniale en toeristische ontwikkeling van Wallonië.

DE BETEKENIS VAN DE INSCHRIJVING

Volgens de definitie van de Commissie voor het Werelderfgoed betekent *de uitzonderlijke universele waarde een cultureel en/of natuurlijk belang, zo uitzonderlijk dat het de landsgrenzen overschrijdt en van dezelfde onschatbare waarde is voor de huidige en toekomstige generaties overal ter wereld*. Dit houdt dus in dat de als werelderfgoed erkende sites aan alle volkeren ter wereld toebehoren en gestalte geven aan uitzonderlijke getuigenissen van de diversiteit van de cultuur en de rijkdom van de natuur.

Om in de Werelderfgoedlijst opgenomen te worden, moeten de sites getuigen van een uitzonderlijke universele waarde en ten minste aan een van de tien door UNESCO uitgevaardigde selectiecriteria voldoen. De criteria waaraan het geheel van de vier sites voldoet zijn **criterium II** (*Getuige van een interactie van invloeden*) en **Criterium IV** (*Een uitstekend voorbeeld van een of meerdere betekenisvolle periodes in de menselijke geschiedenis*).

De vier sites bundelen immers op een relatief beperkte ruimte alle aspecten (technisch, landschap, collectief geheugen, sociaal of architecturaal) van het mijnerfgoed en vullen elkaar mooi aan. Samen vertegenwoordigen ze een plek van culturele samenvloeiing die inbreng (interactie van technologieën, migraties van mensen, transfer van ideeën en circulatie van knowhow) van zeer diverse oorsprong heeft geassimileerd en een aanzienlijke invloed heeft uitgeoefend in Europa en bij uitbreiding in de hele wereld.

De vier sites illustreren de sterke migratiestromen die de Waalse kolenmijnen gekend hebben: Vlamingen, Polen, Italianen, Spanjaarden, Grieks, Marokkanen, Turken enz. De 262 slachtoffers van de mijnramp in Le Bois du Cazier hadden wel 12 verschillende nationaliteiten.

Als uitbater van het “steenkoolgebied” dat zich uitstrekt tussen Nord-Pas de Calais en het bekken van Aken beslaan de vier sites hetzelfde tijdperk (van het begin van de 19e tot het einde van de 20e eeuw). Het aldus gevormde geheel vormt tevens een microkosmos van de industriële revolutie. De verschillende fases in de technologische en sociale evolutie komen allemaal aan bod. Zo vertegenwoordigen de sites van Blegny en Le Bois du Cazier het “arbeidsduo” en staan de sites van Le Grand-Hornu en Bois-du-Luc voor het “sociale” luik. Doorheen de architectuur illustreren ze de machtsrelaties en de sociale organisatie in de concretisering van de “arbeidersdorpen” onder de vlag van het paternalisme.

Alle technische aspecten van de steenkoolmijnen zijn vertegenwoordigd in de vier sites en illustreren zo de weg naar de knowhow die Wallonië wereldfaam opleverde. Het zijn ook de bijzonder rauwe, gevaarlijke arbeidsomstandigheden die via de vier sites en in het bijzonder in Le Bois du Cazier, waar de ramp van 8 augustus 1956 plaatsvond, tot leven gewekt worden.

De sites beantwoorden tevens, door de kwaliteit, diversiteit, eigenheid en rijkdom van hun onderdelen, aan de door de Commissie voor het Werelderfgoed vereiste integriteits- en authenticiteitsstandaard.

NATIONALE EN INTERNATIONALE SAMENWERKING

Deze groepsinschrijving zal de reeds tussen de vier sites bestaande banden nog verder uitdiepen en ontplooiën.

Op korte termijn kunnen ze ook contacten leggen met andere sites van het industriële erfgoed dat reeds op de Lijst prijkt. De vier Waalse mijnsites kaderen in de traditie van industriële complexen uit de eerste helft van de 19e eeuw waaronder het industriële landschap van Blaenavon (Pays de Galles) dat al sinds 2000 op de werelderfgoedlijst staat. Andere sites zoals Zollverein (Ruhr), op de Lijst sinds 2001, dateren uit een later tijdperk.

De vier Waalse mijnsites zijn een prima illustratie van de industriële revolutie in continentaal Europa, alsook van de gevolgen ervan die mee aan de basis liggen van de huidige maatschappijen. Deze inschrijving is een uitgelezen kans voor de vier mijnsites om een hele nieuwe dynamiek te lanceren rond het behoud en de culturele en toeristische waardering van dit als universeel erkende patrimonium.